

[Bjørn Elmquist]

Der var det spørgsmål, som fru Kirsten Lee stillede om omkostningerne: Hvad mener Socialdemokratiet selv at deres beslutningsforslag ville komme til at koste? Og hvor skal pengene i givet fald komme fra?

Den anden ting, som jeg stadig væk mangler en klargøring af, er den LO-prognose for kvindernes arbejdsløshed i 1989, som omtales i bemærkningerne til forslaget side 10 og side 11. Fra side 11 citerer jeg:

»Efter LO's prognose vil kvinderne i 1989 udgøre 75 pct. af det samlede antal arbejdsløse.«

Jeg måtte forstå arbejdsministeren før sådan, at det ikke rimer med hans tal. Nu vil jeg gerne høre, hvad fru Jytte Andersen selv siger, og ellers høre arbejdsministeren. Måske har han tal, der er lidt mere dugfriske. Jeg har selvfølgelig hæftet mig ved, at der i bemærkningerne står et sted: »i dag juni 1987«. Jeg ved godt, at det er et omfattende forslag. Der er meget statistik i det, men det havde jo ikke gjort noget, om der havde stået »i dag december 1987« svarende til fremsættelsesdatoen.

Pia Christmas-Møller (KF):

Fru Jytte Andersen mente at finde en modsigelse i mit indlæg. Nogle gange finder man jo, hvad man søger efter med tillæg af en god portion vilje. Der var ingen modsigelse i det, jeg sagde. Jeg vil gerne gentage det for at bedre på forståelsen.

Jeg sagde til forslagets element vedrørende garanti til kvinder, at vi skulle passe på, at vi ikke først og fremmest fokuserede på kønnet frem for på problemerne og på årsagen til problemerne. Min mening var, at der ikke er nogen idé i at overføre arbejdsløsheden til udelukkende at bestå af mænd. Det er vel ligestilling, vi vil nå. Det håber jeg vi kan blive enige om.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Det, der er en lille smule frustrerende ved debatter af denne slags, er, at man snakker udenom. Det synes jeg at fru Pia Christmas-Møllers sidste indlæg viste, og det er lidt ærgerligt. Vi kommer ikke videre på disse områder, hvis ikke der sættes ind med nogle særforanstaltninger. Man kan lide det eller lade være, men vi kommer ikke videre. Vi var heller ikke kommet til, hvor vi er i dag, hvis ikke der hele tiden havde været nogle, der havde, som jeg plejer at si-

ge, råbt vagt i gevær og hele tiden søgt at få debatter om det, så der blev skubbet på i den rigtige retning.

I dag er det soleklart for alle, at der må gøres noget på disse områder, men lige så snart vi kommer med et konkret bud på, hvordan det skal gøres, kommer uenighederne. Jeg tror, man må konstatere – og det håber jeg da også at fru Pia Christmas-Møller vil gøre i sidste instans, for vi kommer til at drøfte det her videre – at uden særforanstaltninger bliver det sådan, at kvinderne kommer til at bære størsteparten af arbejdsløsheden, og det kan ikke være rimeligt.

Det er heller ikke rimeligt, at 50 pct. af alle ufaglærte i dette land er kvinder. Det er komplet urimeligt, og der må være en årsag til det. Årsagen er selvfølgelig, at hele samfundet er indrettet på mænds præmisser, for det er dem, der har været de bestemmende gennem mange, mange år.

Det var det ene, jeg ville herop for i anden omgang. Det andet var til arbejdsministeren.

Jeg fik også læst bilaget fra arbejdsministeren og undervisningsministeren, og jeg havde god tid til det her, hvor jeg har været borte fra Folketinget et stykke tid. Det, der især glædede mig – jeg synes jo, man en gang imellem skal glæde sig, ellers bliver det heller ikke til at holde ud – var, at man påtænker at lave denne længerevarende uddannelse. Vil arbejdsministeren i forbindelse med det så være med til at bane vejen på nogle af de områder, hvor det er så vigtigt, f.eks. 10 pct.-syregelen? Den har større betydning for kvinder.

Når man har lavet alle disse forsøgsuddannelser, hvor kvinderne har været meget glade for at være, især fordi der har været mange kvinder i samme situation og det har hjulpet dem meget, oplever vi, hvordan man i forsøgene laver teori og praksis på en anden måde, end man tidligere har gjort. Derved bliver det nemmere for kvinderne, men ikke desto mindre er der nogle barrierer, man ryger ind i, f.eks. at hvad der tidligere i arbejdsløshedsdagpengeforstand har kunnet kaldes en død periode, nu pludselig kaldes død periode, fordi det er adskilt på en anden måde, end det tidligere har været. Her får man lagt en blokering ind, fordi kvinderne må sige nej til at være på uddannelsen, for ellers mister de dagpenge den dag, de er færdige med uddannelsen.